

YİTİK KIZLAR

ALEX
MICHAELIDES

Çeviri: Cenk Pamay

domingo

YİTİK KIZLAR
ALEX MICHAELIDES

Özgün ismi: The Maidens
© 2021 Astramare Limited

Türkçe yayın hakları:
© 2022 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

Çeviri: Cenk Pamay
Editör: Algan Sezgintüredi
Son okuma: Ümran Özbacı
Kapak ve sayfa uyarlama: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 233 5

Baskı: Haziran 2022
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

Bana ilk aşkından öyküler anlatsana
Nisanda nasıl da umutla bahtını kovalar-
-ahmaklar; ta ki mezarlar kımıldayana,
Ve ölüler dansa başlayana kadar.

—ALFRED, LORD TENNYSON,
The Visions of Sin [Günahın Tasavvuru]

Giriş

Edward Fosca bir katildi.

Bu bir gerçektir. Bu, Mariana'nın sadece düşünsel anlamda, fikir olarak bildiği bir şey değildi. Bedeni biliyordu bunu. Kemiklerinde, kanında, her hücresinin derinliklerinde hissediyordu.

Edward Fosca suçluydu.

Ne var ki bunu kanıtlayamıyordu, belki de asla kanıtlayamayacaktı. Bu adam, en az iki kişi öldürmüş olan bu canavar, büyük ihtimalle özgür kalacaktı.

O kadar kendini beğenmiş, o kadar kendinden emindi ki. *Yanına kaldığını sanıyor*, diye düşündü. Kazandığını sanıyordu.

Ama kazanmamıştı. Henüz değil.

Mariana onu akıyla alt etmeye kararlıydı. Buna mecburdu.

Bütün gece oturup tüm olanları hatırlayacaktı. Cambridge'deki bu küçük ve karanlık odada oturup düşünecek, bu işi çözecekti. Duvardaki elektrikli ısıtıcının yanan, karanlıkta parlayan, onu bir tür transa girme isteğine iten kırmızı çubuğunu seyretti.

Zihninde ta en başa dönecek, her şeyi hatırlayacaktı. Her detayı.

Ve onu yakalayacaktı.

Birinci Bölüm

Kederin korkuya ne denli benzer bir his olduğunu
hiç kimse bana söylememişti.

—C. S. LEWIS, *A Grief Observed* [Gözlemlenmiş Bir Keder]

I

Mariana birkaç gün önce Londra'da evindeydi.

Dizlerinin üstünde yere çökmüştü, etrafı kutularla çevriliydi. Sebastian'ın eşyasını toplamak üzere isteksiz bir girişimde daha bulunuyordu.

İyi gitmiyordu. Ölümünün üstünden bir yıl geçmişken eşyasının çoğu çeşitli yığınlar ve yarı boş kutular halinde evin etrafına saçılmıştı. Bu görevi bir türlü tamamlayamıyordu sanki.

Mariana hâlâ ona âşıktı. Sorun buydu. Sebastian'ı bir daha asla göremeyeceğini bilse de, o ebediyen gitmiş olsa da hâlâ ona âşıktı ve onca sevgisiyle ne yapacağını bilmiyordu. Çok fazla ve darmadağındı. Eski bir bez bebeğin sökükle dikişlerinden çıkan sünger misali içinden dışarı sızıyor, dökülüyor, taşıyordu.

Keşke eşyasıyla yapmaya çalıştığı gibi ona duyduğu aşkı da bir kutuya kaldırılabileydi. Ne acınası bir manzaraydı: Bir adamın hayatı, kermeste satılacak istenmeyen eşya koleksiyonuna indirgenmişti.

Mariana en yakın kutuya uzandı. Bir çift ayakkabı çıkardı.

Üstüne düşündü: sahilde koşarken giydiği eski, yeşil spor ayakkabıları. Tabanlarına kum taneleri gömülmüştü ve hâlâ hafif ıslak bir hissi vardı.

Kurtul onlardan, dedi kendine. At çöpe gitsin. Hadi.

Düşünürken bile bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Onlar o değildi, Sebastian değildi, sevdiği ve sonsuza kadar seveceği adam değildi. Sadece eski bir çift ayakkabıydı. Ancak buna rağmen onları bırakmak demek, kendine zarar vermek, sanki koluna bıçak dayayıp derisini kesmek demektir.

Mariana onun yerine ayakkabıları göğsüne bastırır. Bir çocuğu kucaklar gibi onları sıkıca kucaklar. Ve ağlar.

Nasıl bu hale gelmişti?

Normalde kayıp gittiğini bile hissettirmeyecek –oysa şimdi kasırganın dümdüz ettiği ıssız bir arazi gibi arkasında uzanan– sadece bir senelik bir zaman diliminde Mariana'nın bildiği hayat yok olmuş, onu buraya getirmişti: otuz altısında, yalnız, bir pazar gecesi sarhoş; ölü bir adamın ayakkabılarına kutsal emanet misali sımsıkı tutunmuş. Bir bakıma öylediler gerçi.

Güzel bir şey, kutsal bir şey ölmüştü. Geriye sadece okuduğu kitaplar, giydiği giysiler, dokunduğu şeyler kalmıştı. Üstlerinde hâlâ onun kokusunu alabiliyordu, dilinin ucunda hâlâ onu tadabiliyordu.

Bu yüzden onun eşyasını atamazdı işte. Onlara tutunarak, bir nebze de olsa Sebastian'ı bir şekilde hayatta tutabiliyordu – bırakırsa onu tamamen kaybedecekti.

Mariana, marazi bir meraktan ve neyle boğuştuğunu anlamaya çalışmak için son zamanlarda Freud'un keder ve kayıpla ilgili tüm yazılarını yeniden okumuştur. Sevilen birinin ölümü ardından kaybın psikolojik olarak kabul edilmesi ve kişinin geride bırakılması gerektiğini yoksa melankoli diye adlandırdığı –ve bugün bizlerin depresyon dediği– patolojik keder tehlikesiyle karşı karşıya kalınacağını savunuyordu.

Mariana bunu anlıyordu. Sebastian'dan vazgeçmesi gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu – çünkü ona hâlâ âşık. Onu seviyordu; ebediyen gitmiş, artık perdenin ötesinde olsa

da... “Perdenin ötesinde, perdenin ötesinde...” Neredendi bu? Tennyson, muhtemelen.

Perdenin ötesinde.

Verdiği his buydu işte. Mariana, Sebastian öldüğünden beri dünyayı renkli görmüyordu artık. Hayat perdenin ötesinde, hüzünden ibaret bir sisin ardında donuk, gri ve uzaktı.

Dünyadan, onun tüm gürültüsünden ve acısından saklanmak; kendini işine verip burada, küçük, sarı evinden oluşan bu kozanın içinde kalmak istiyordu.

Öyle de yapacaktı aslında, Zoe o ekim gecesi onu Cambridge’den aramamış olsaydı.

Pazartesi akşamı grubundan sonra Zoe’den gelen telefon. İşte böyle başlamıştı her şey.

Kâbus böyle başlamıştı.

2

Pazartesi akşamı grubu, Mariana'nın ön salonunda toplanırdı.

Ferah bir odaydı. Mariana ve Sebastian sarı eve taşındıktan kısa bir süre sonra orayı terapiye ayırmışlardı.

O eve çok düşkünlerdi. Kuzeybatı Londra'daki Primrose Tepesi'nin eteğindeydi ve yazın tepede açan çuhaçiçekleriyle aynı parlak sarıya boyanmıştı. Dış duvarlardan biri, üstüne tırmanmış hanımelinin mis kokulu beyaz çiçekleriyle kaplıydı ve koku yaz aylarında açık pencerelerden evin içine sızıp merdivenlerden üst kata ulaşır, koridor ve odalara yayılıp tatlılıkla doldururdu.

O pazartesi akşamı hava alışılmadık derecede sıcaktı. Ekim başı olmasına rağmen pastırma yazı inatçı bir parti misafiri gibi gitmeyi reddediyor, ağaçların üzerindeki kuruyan yaprakların artık kalkma zamanı geldi diyen imalarını kulak ardı ediyordu. Öğleden sonranın güneşi salona dolup taşmış, odayı kırmızıya çalan altın ışıklara boğmuştu. Mariana seanstan önce panjurları çekti ancak biraz hava girsin diye sürme pencereleri birkaç santim açık bıraktı.

Ardından sandalyeleri çember şeklinde dizdi.

Dokuz sandalye. Grubun her üyesi için birer tane, bir tane de kendine. Teoride sandalyelerin tıpatıp olması gerekirdi... Ama hayat işte. Buna ne kadar niyet ettiyse de yıllar içinde bir araya topladığı sandalyeler, farklı malzemelerden yapılmaydı ve envaiçeşit şekil ve boyutlara sahiplerdi. Sandalyelere karşı

rahat tavrı, gruplarını idare şeklinin tipik bir örneğiydi belki de. Mariana'nın tavrı gayriresmi, hatta alışılmışın dışındaydı.

Terapi, bilhassa grup terapisi, Mariana için ironik bir meslek seçimi idi. Çocukluğundan beri gruplara çelişkili duygular besler, hatta onlara kuşkuyla bakardı.

Yunanistan'da, Atina'nın eteklerinde büyümüştü. Siyah-yeşil zeytin ağaçlarıyla kaplı bir tepenin üstünde büyük, eski ve harap bir evde yaşarlardı. Mariana küçük bir kızken bahçedeki paslı salıncakta oturup uzaktaki başka bir tepenin üstünde dikili Partenon'un sütunlarına kadar uzanan, ayaklarının altındaki antik kenti düşünürdü. O kadar engin ve sonsuz görünür, o da bunun karşısında o kadar küçük ve önemsiz hissedirdi ki onu bir uğursuzluk alameti gibi görürdü.

Atina'nın merkezindeki kalabalık ve coşkun pazara yapılan alışveriş gezilerinde kâhyaya eşlik etmek, Mariana'yı her zaman tedirgin ederdi. Eve yara bere almadan dönünce rahatlar, hatta biraz da şaşırırdı buna. Yaş aldıkça büyük gruplar gözünü korkutmaya devam etmişti. Okulda kendini kenarlar da bulur, sınıf arkadaşlarına ayak uyduramadığını hissedirdi. Üstelik bu uyumsuzluk hissinden kurtulması da zordu. Yıllar sonra terapide anlamıştı ki okul bahçesi, aslında aile denen birimin evrensel uzantısıydı: Yani onun huzursuzluğu şimdi ve burası –okul bahçesi veya Atina'daki pazar veya kendini içinde bulabileceği herhangi bir grup– ile ilgili bir sebepten kaynaklanmaktan ziyade içinde yetiştiği aileyle, büyüdüğü yalnız evle ilgiliydi.

Evleri, Yunanistan güneşine rağmen her zaman soğuktu. Ve içinde bir boşluk mevcuttu. Gerek fiziksel gerek duygusal sıcaklıktan yoksundu. Bu büyük ölçüde Mariana'nın babasından kaynaklanıyordu. Birçok yönden dikkate değer bir adam olmasına rağmen –iyi görünümlü, güçlü, jilet gibi keskin– hayli karmaşık ve anlaması zor bir insandı. Mariana onun çocukken onarılamayacak bir hasar gördüğünden şüpheleniyordu. Onun anne babasıyla hiç tanışmamıştı ve onlardan nadiren

bahsederdi. Babası bir denizciydi ve annesi hakkında mümkün olduğunca az konuşmayı tercih ediyordu. Annesinin limanlarda çalıştığını söylediğinde yüzünü öyle bir utanç kaplamıştı ki Mariana onun bir fahişe olduğunu düşünürdü.

Babası Atina'nın kenar mahallelerinde ve Pire Limanı civarında büyümüştü. Gemilerde çalışmaya çocukken başlamış, çabucak ticarete atılmış ve kahveyle buğdayın yanı sıra –Mariana'nın tahminine göre– daha nahoş ürünlerin ithalatına dahil olmuştu. Yirmi beşine geldiğinde kendi teknesini almış, böylece kendi nakliyat işini kurmuştu. Kan, ter ve insafsızlığın karışımıyla kendine küçük bir imparatorluk inşa etmişti.

Bir nevi kral gibiydi, diye düşünürdü Mariana – ya da bir diktatör. Onun aşırı varlıklı bir adam olduğunu daha sonra keşfetmişti – yoksa Spartalıları andıran sade ve süssüz yaşam tarzlarından bunu anlamak mümkün değildi. Annesi –o kibar, narin, İngiliz annesi– hayatta olsaydı onu yumuşatırdı belki. Ama Mariana doğduktan kısa bir süre sonra, genç yaşta trajik bir şekilde ölmüştü.

Mariana, bu kaybın keskin farkındalığıyla büyümüştü. Terapist olarak bir bebeğin ilk benlik duygusunun anne babasının bakışlarından geldiğini biliyordu. Bizler, gözler üstümüzde doğarız ve ebeveynlerimizin ifadeleri, onların göz aynasında gördüklerimiz kendimizi nasıl gördüğümüzü belirler. Mariana annesinin bakışlarından mahrum kalmıştı ve babasına gelince, adam Mariana'ya doğrudan bakmakta bile zorlanırdı. Kızına hitap ederken genellikle omzunun üstüne doğru genel bir bakış atardı. Mariana durmadan pozisyonunu ayarlayıp ikide bir değiştirir, kenar kenar onun görüş hattına girer, babası tarafından görülmeyi umardı – ama nasıl oluyorsa yine görüş alanının dışında kalırdı.

Bakışlarını yakaladığı ender anlardaysa gözlerinde bir hor-görü, alev almış bir hayal kırıklığı görürdü. Babasının gözleri ona gerçeği söylerdi: Kızı, yetersizdi. Mariana ne kadar uğraşırsa uğraşsın hep yetersizmiş gibi, hep yanlış şeyi yapmış ya

da söylemiş gibi hissedirdi – sanki sırf varlığı bile babasını rahatsız etmeye yetiyordu. Konu ne olursa olsun babası ona hep zıt düşer, Petruccio'nun Kate'e yaptığı gibi onu terbiye ederdi – hava soğuk dese o sıcak der; güneşli dese yağmurlu diye ısrar ederdi. Ama onun tenkitlerine ve karşıtlığına rağmen Mariana onu severdi. O tek sahip olduğu şeydi ve onun sevgisine layık olmaya arzu duyardı.

Çocukluğunda çok az sevgi görmüştü. Bir ablası vardı ama yakın değillerdi. Elisa ondan yedi yaş büyüktü ve utanç verici kardeşiyle hiç ilgilenmezdi. İşte böylece Mariana uzun yaz aylarını bir başına, kâhyanın sert bakışları altında bahçede kendi kendine oynayarak geçirmişti. Büyürken diğer insanların yanında biraz yalnız ve huzursuz hissettiğine şaşırılmamak lazımdı.

Mariana'nın dönüp dolaşp bir grup terapisti olmasındaki ironi, kendi gözünden kaçmamıştı elbette. Ancak kulağa bir paradoks gibi gelse de başkaları hakkındaki şu ikircikli duyguları epey işine yarıyordu. Grup terapisinde tedavinin odak noktası birey değil, gruptu: Başarılı bir grup terapisti olmak –bir dereceye kadar– görünmez olmak demektir.

Mariana bu konuda iyiydi.

Seanslarında her zaman elinden geldiğince grubun ayağının altından çekilirdi. Bir tek iletişim koptuğunda, ters giden bir şey olduğunda veya yorum yapmanın faydalı olabileceği noktalarda müdahale ederdi.

Bu pazartesi günüyse, neredeyse seans başlar başlamaz bir tartışma kopmuş, o ender müdahalelerden birini gerektirmişti. Sorun her zamanki gibi Henry'ydi.

3

Henry diğerlerinden geç gelmişti. Yüzü kıpkırmızıydı, nefes nefeseydi ve adımlarında bir dengesizlik vardı sanki. Mariana kafayı bulup bulmadığını merak etmişti. Buna şaşırmazdı. Henry'nin ilacını suiistimal ettiğinden kuşkulanıyordu – ama onun doktoru değil terapisti olduğu için bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

Henry Booth daha otuz beş yaşındaydı ama yaşı daha geçkin duruyordu. Kızılımsı saçlarına kırlar düşmüş, yüzüyse giydiği buruşuk gömlek gibi kırıksıklarla kaplıydı. Ayrıca kaşları sürekli çatıktı ve burulmuş bir yay misali sürekli gergin olduğu izlenimini veriyordu. Mariana'ya bir sonraki yumruğu indirmeye –veya yemeye– hazırlanan bir boksörü ya da dövüşçüyü hatırlatıyordu.

Henry geç kaldığı için homurdanarak özür diledi, sonra elinde karton bardakta kahvesiyle oturdu.

Ve kahve bardağı, sorun oldu.

Liz hemen itiraz etti. Liz, yetmişlerinin ortalarında emekli bir öğretmendi; her şeyin, kendi deyimiyle “layıkıyla” yapılması konusunda çok titizdi. Mariana, onunla edindiği deneyimler süresince bir hayli uğraştırıcı, hatta sinir bozucu olduğuna kanaat getirmişti. Liz'in ne diyeceğini biliyordu.

“Buna müsaade yok,” dedi Liz öfkeden titreyen parmağıyla Henry'nin kahve bardağını göstererek. “Dışarıdan *hiçbir şey* getirmemize müsaade yok. Hepimiz biliyoruz bunu.”

Henry homurdandı. “Neden yokmuş?”

“Çünkü kurallar böyle, Henry.”

“Siktir git, Liz.”

“Ne? Mariana, az önce bana ne dediğini duydun mu?”

Liz anında gözyaşlarına boğuldu ve işler oradan itibaren sarpa sardı, Henry ile grubun öfke içinde ona karşı birleşen diğer üyeleri arasındaki şu her zamanki hararetle yüzleşmelerden biriyle sonuçlandı.

Mariana bunu nasıl karşıladığını görmek için Henry’yi dikkatle izliyor, onu kolluyordu. Tüm kabadayılığına rağmen son derece savunmasız bir bireydi. Henry çocukken, himayeye alınmadan ve bir koruyucu aileden diğerine sürüklenmeden önce babasının elinde korkunç derecede fiziksel ve cinsel istismara maruz kalmıştı. Yine de, tüm bu travmaya rağmen Henry son derece zeki bir insandı ve bir süreliğine zekâsı onu kurtarmaya yetecek gibi gözükmüştü: On sekizinde üniversitede fizik okumaya başlamıştı. Ancak geçmişi onu yakalamadan önce sadece birkaç hafta dayanabilmiş, büyük bir çöküş yaşamış, bundan asla tam olarak toparlayamamıştı. Bunu kendine zarar vermesi ve uyuşturucu bağımlılığı yüzünden hastanenin bir içine bir dışına tekrar tekrar savrulduğu üzücü bir süreç izlemişti – ta ki psikiyatristi onu Mariana’ya yönlendirene kadar.

Mariana’nın Henry’ye zaafı vardı; muhtemelen böylesine talihsiz olduğu için. Bununla birlikte, onu gruba almak konusunda kararsız kalmıştı. Tek sorun diğer üyelerden daha hasta olması değildi. Neticede ağır hastalar da grup içinde pekâlâ barınabilir, iyileşebilirlerdi – ama öte yandan grubu parçalanma noktasına getirecek kadar bozabilirlerdi de. Bir grup, kurulur kurulmaz daima kıskançlığa ve saldırıya maruz kalır – hem sadece grubun dışında kalan, dışarıda bırakılan güçler tarafından değil, aynı zamanda bizzat grubun *içindeki* karanlık ve tehlikeli güçler tarafından. İşte Henry de birkaç ay önce onlara katıldığından beri sürekli bir çatışma kaynağıydı. Bunu

beraberinde getiriyordu. İçinde çoğu zaman zapt etmesi güç olan gizli bir saldırganlık, köpüren bir öfke vardı.

Ama Mariana öyle kolay pes etmezdi; grubun kontrolünü elinde tutabildiği sürece onunla çalışmaya kararlıydı. O bu gruba, daire şeklinde oturan bu sekiz kişiye, onun iyileştirme gücüne inanıyordu. Mariana, daireler konusunda oldukça mistik düşüncelere kapılabiliyordu: Güneş'in, Ay'ın, Dünya'nın çizdiği daire; göklerde dönen gezegenler; tekerin, kilise kubbesinin... ya da bir evlilik yüzüğünün çizdiği daire. Platon ruhun da daire çizdiğini söylemişti ki bu Mariana'nın aklına yatıyordu. Neticede hayat da bir daire çizmiyor muydu? Doğumdan ölüme.

Grup terapisi iyi gittiğinde bu dairede bir nevi mucize, ayrı bir varlığın doğuşu gerçekleşirdi: bir grup ruhu, grup zihni; parçaların toplamından daha fazlası olan, terapistten veya üyelerin birey hallerinden daha zeki, çoğunlukla “büyük zihin” olarak anılan bir oluş. Bilge, iyileştirici ve kapsayıcılığı güçlü bir oluştu bu. Mariana bunun gücüne birçok kez ilk elden tanıklık etmişti. Yıllar içinde o ön salondaki çemberde nice ruhlar çağırılmış, nicesi huzura kavuşturulmuştu.

Bugün ruh çağırma sırası Liz'deydi. Kahve bardağı konusunu bir türlü bırakamıyordu. Henry'nin kuralların ona işlemediğini düşünmesi, onları böyle bir horgörüyle kırabilmesi onda çok fazla öfke ve kırgınlık uyandırıyor; sonra Liz aniden fark etti ki Henry ona, kendinde her şeyi yapma hakkı gören ve son derece zorba ağabeyini hatırlatıyordu. Liz'in ağabeyine hissettiği bastırılmış öfke su yüzüne çıkmaya başlamıştı ki bu iyi bir şeydi, diye düşündü Mariana – yüzeye çıkması gerekiyordu zaten. Tabii Henry'nin psikolojik bir kum torbası niyetine kullanılmaya dayanabilmesi şartıyla.

Ki elbette bunu yapamadı.

Henry aniden ayağa fırladı ve ıstırap dolu bir çığlık attı. Kahve bardağını yere fırlattı. Dairenin ortasında bardak ikiye

bölündü – ve parkelerin üstüne gitgide büyüyen siyah kahve birikintisi yayıldı.

Grubun diğer üyeleri histerik bir öfke patlaması içinde anında seslerini yükselttiler. Liz yeniden gözyaşlarına boğuldu, Henry orayı terk etmeye kalktı. Ama Mariana onu kalıp olanları konuşmaya ikna etti.

“Alt tarafı boktan bir kahve bardağı, bu kadar büyütülecek ne var?” dedi Henry haksızlığa uğramış öfkeli bir çocuk gibi.

“Mesele kahve bardağı değil,” dedi Mariana. “Mesele sınırlar – bu grubun sınırları, burada uyduğumuz kurallar. Bunu daha önce konuştuk. Güvende hissetmezsek terapinin parçası olamayız. Sınırlar güvende hissetmemizi sağlar. Terapinin özünde sınırlar yatar.”

Henry ona boş boş baktı. Mariana onun anlamadığını biliyordu. Sınırlar, tabiatları gereği bir çocuk istismara uğradığında kaybolan ilk şeydi. Henry daha küçük bir çocukken tüm sınırları paramparça olmuştu. Sonuç olarak kavramı anlayamıyordu. Dolayısıyla genelde yaptığı gibi insanların kişisel veya psikolojik alanını işgal ederek onları rahatsız ettiğini de anlamıyordu – konuşurken insanın dibinde durur, Mariana’nın başka hiçbir hastada deneyimlemediği kadar ilgi isterdi. Üstelik gördüğü ilgi hiçbir zaman yetmezdi ona. İzin verse adam yanına taşınacaktı. Aralarındaki sınırı korumak, ilişkilerinin parametrelerini sağlıklı bir şekilde çizmek ona düşüyordu. Onun terapisti olarak işi buydu.

Ama Henry her zaman onu itiyor, iğneliyor, içine işlemeye çalışıyordu... ve bunu, idare etmesi gitgide zorlaşan şekillerde yapıyordu.